

[Udenrigsministeren.]
rettede til de radikale Medlemmer af Regeringen.

Dernæst rettede den ærede Ordfører for Partiet Venstre — jeg tænker ikke, at jeg forklejner eller paa nogen Maade foruretter den ærede første Ordfører for Partiet Venstre, naar jeg siger, at Partiet har haft to Ordførere i denne Forhandling, og jeg skal da henvende nogle Ord til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som den af Ordførerne, der særlig henvendte sig til os.

Det ærede Medlem var meget interesseret i det radikale Partis Stilling i Samarbejdet med Socialdemokraterne. Jeg forstod, at hans gamle Sympati for os er saa stor, at ikke blot den almindelige Næstekærlighed, som det ærede Medlem anser for den drivende Kraft i Partiet Venstres Politik, men ogsaa hans særlige Interesse for os bringer ham til at være meget optaget af, hvordan det gaar netop os i dette Samarbejde. Han var meget bange for, at vi ikke skulde kunne passe godt nok paa selv, og derfor meldte han sig som en Art frelsende Brandchef i Spidsen for det Redningskorps, der skulde besørge Løsningen af de Kontrolopgaver overfor hele Ministeriet, som han ikke mente vi kunde klare.

Det ærede Medlem mindede i denne Sammenhæng om, at vort Parti har staaet i Samarbejde med Socialdemokraterne i næsten 25 Aar, og han frygtede, at dette skulde bidrage til, at vi viste megen Svagheit i dette Samarbejde. Det er jo den vante Maade at behandle disse Spørgsmaal paa. Fra een Side siger man til os: Pas nu endelig paa, at Socialdemokraterne ikke løber med jer, at I ikke kommer til alt for meget at traske i Hælene paa disse store og stærke Socialdemokrater. Og fra den anden Side siger man til Socialdemokraterne: Pas nu paa, at disse Radikale ikke binder jer for meget; de er ganske vist svage, men de har jo en mærkelig Evne til at binde deres Medmennesker.

Af disse to Tankebygninger plejer Partiet Venstres Talere fortrinsvis at glæde sig ved den første og de konservative Talere fortrinsvis at glæde sig ved den anden. Jeg tror, at de to Parter ikke vil faa megen Fornøjelse af at drive den Sport overfor det nuværende politiske Samarbejde. Det er meget naturligt, at de driver den, jeg fortænker dem ikke deri — de faar formodentlig ikke saa meget at glæde sig over i de nærmestkommende Tider, saa den Fornøjelse skal være dem vel undt —, men de bør, hvis de vil se Sandheden i Øjnene, drive den med Forstaaelse af, at paa os gør den

intet Indtryk, at vi ikke af den Art Drillerier paa nogen Maade vil lade os drive ud af den Politik og den Bane, som vi anser for den rigtige.

Det politiske Livs Vilkaar, ikke blot i Danmark, men i alle parlamentarisk styrede europæiske Lande er i Øjeblikket dette; at intet enkelt Parti har Flertal i noget Parlament. Dette maa man indrette sig efter, hvis man overhovedet vil opnaa Resultater af den politiske Gerning. Et Samarbejde er nødvendigt. Undertiden kan dette Samarbejde komme til at omfatte alle de politiske Partier — det er jo ikke saa overmaade hyppigt —, i andre Tilfælde kan det komme til at omfatte en stor Gruppe af Partier, og jeg kunde tænke mig, at der ogsaa i Fremtiden kunde komme Lejligheder, hvor tre af de fire Partier, som jeg i denne Sammenhæng tænker paa, stod sammen i denne Sal, selv om ikke alle Partier var enige.

Samarbejde er da en Nødvendighed; alle maa anerkende den. Spørgsmaalet er kun, om dette Samarbejde skal være af tilfældig Karakter, eller det skal være nogenlunde fast og regelmæssigt organiseret.

De Erfaringer, man tidligere har haft fra det tilfældige Samarbejde, giver ikke det Indtryk, at det er den for Førelse af Landets Politik med Resultater for Øje mest hensigtsmæssige Fremgangsmaade. Jeg tror, man her som mange andre Steder i stigende Grad drager den Slutning af Erfaringerne, at et fastere organiseret Samarbejde under den ene eller den anden Form mellem Partier, der er tilstrækkelige til at danne Flertal i Folketinget, er en Nødvendighed, er den hensigtsmæssigste Form for politisk Samarbejde — i hvert Fald er det vor Opfattelse.

Det ærede Medlem understregede altsaa, at vort Samarbejde med Socialdemokratiet var 25 Aar gammelt. Ja, og i al den Tid har Grundloven for dette Samarbejde været, at de to Partier gennemfører i Fællesskab de Ting, hvorom de er enige.

Det ærede Medlem siger: Det radikale Venstre lader sig trække med. Jeg har hørt den Paastand mange Gange. Jeg har nogle Gange spurgt ærede Medlemmer, der fremsatte den, om de kan nævne noget Tilfælde, hvor vi har ladet os drage med til Belsutninger, som var uforenelige med det radikale Venstres Grundsætninger, det radikale Venstres Partiprogrammer og Arbejdsprogrammer.

Hidtil har ingen kunnet svare. Nu ved jeg nok, at det ærede Medlem er, jeg tror næsten, man kan sige det mest forfarne